

най високитѣ въ Азия, на границитѣ на Кабулъ и Туркестанъ). Този походъ билъ крайно отѣкчителенъ и и струвалъ на македонската войска доста голѣма загуба на хора. Настъпвало вече зима, която въ тѣзи планински страни ставала твърдѣ сурова; страдающа отъ студа, войската не по малко чувствувала недостатъкъ отъ храна и даже гладъ, — съ немощенъ трудъ се двигала прѣзъ почти непроходимитѣ, покрити съ дълбокъ снѣгъ планини на Кавказъ и вънъ отъ всичко това трѣбовало да извършва нееднократни и по двѣтъ страни експедиции противъ туземнитѣ жители. Тѣй, най послѣ тя стигнала до първия бактрийски градъ Драпсаки (близо до источницитѣ на днешната рѣка Балха отъ Хиндукушъ, на югъ отъ града Балха). Слѣдъ това столицата на Бактрия, Бактра

(Балхъ), била взета съ пристѣпъ и цѣла Бактрия (днесъ югоисточния Туркестанъ) покорена.

Бессъ избѣгалъ на сѣверъ задъ рѣката Оксъ (днесъ Джейгунъ или Аму-Дария), въ Согдияна (днесъ ханствата: Хиссарско, Коканъ и Бухара). Александръ отишълъ слѣдъ него сжщо за тамъ и въ 5 дни прѣминалъ прѣзъ Оксъ, спорѣдъ казаннието на Арриана, съ помощта на плотове, направени отъ кожи, служивши на войницитѣ за шатри, съшити заедно и напълнени съ слама и сухи лозови прѣчки. Слѣдъ туй Александръ продължавалъ бързо да прѣслѣдва Бесса. Но скоро другаритѣ на послѣдния го прѣдали на Александра, който, слѣдъ като го подложилъ на жестоки изтѣзания, испратилъ го въ Бактра, гдѣто впоследствие билъ наказанъ съ смъртъ

§ 15.

6-ия походъ въ Согдияна (329).

Като попълнилъ конницата си съ намѣренитѣ въ страната коне (тѣй като по голѣмата частъ отъ тѣхъ загинали при прѣминуването прѣзъ Кавказъ и Оксъ), Александръ продължавалъ движението си на сѣверъ и дошълъ най напредъ въ Мараканда (днесъ Самаркандъ въ Бухара), главенъ градъ на Согдияна, а послѣ при рѣка Яксартъ (днесъ Сейгунъ или Сиръ-Дария), която съставлявала крайната на сѣверъ граница на персийското царство (отвѣдъ нея се намирали вече широкитѣ пустини на Азиятска Скития). По пътя отъ Мараканда къмъ Яксартъ, при прѣминуването прѣзъ хребета на Оксийскитѣ планини (днесъ западний клонъ на Мусъ-Дагъ и Белурбъ-Дагъ), Александръ ималъ единъ распаленъ бой съ дивитѣ туземни жители, които били събрани на брой около 30.000 ду-

ши, разбилъ ги, но самъ билъ тѣжко раненъ.

Слѣдъ пристиганieto си при Яксартъ той принудилъ жителитѣ на лѣвиюму брѣгъ да се покорятъ и турилъ въ по важнитѣ имъ градове македонски гарнизони. Но наскоро тѣзи племена, къмъ които се присъединили много согдияни и бактрийци, вдигнали въстание, исклали македонскитѣ гарнизони и, като се затворили въ седемъ града, приготвили ги за отбрана. Александръ, безъ да обръща внимание на раната си, веднага и бързо тръгналъ къмъ най близкия отъ въстаналитѣ градове, Газа (въ околноститѣ на днешния Коканъ), и го взелъ съ пристѣпъ. Въ наказание за въстанието, този градъ билъ разрушенъ, мжжкото му население избито, а женитѣ и дѣцата заробени. Слѣдъ това отъ всички най